

ผลของการใช้โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวม ให้มีทักษะทางวิชาการและสังคม

The Effect of Development Teachers' Abilities Program to Enhance Academic and Social Skills of Children with Autism Spectrum Disorder in Inclusive Classes

พรชนก ทานา (Pornchanaka Tana)* ดร. ปิยะวรรณ ศรีสุรักษ์ (Dr. Piyawan Srisuruk)**

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลการใช้โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคมต่อครูผู้สอน และ 2) ศึกษาผลการใช้โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคมต่อเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ 1) ครูผู้สอนจำนวน 3 คน และ 2) เด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมจำนวน 3 คน การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้วิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) รูปแบบหลายเส้นฐานข้ามบุคคล วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณและคุณภาพโดยการหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ ค่าพิสัย ค่ามัธยฐาน และการบรรยายแบบเชิงพรรณนา ผลการวิจัยพบว่า 1) ครูผู้สอนมีความสามารถและมีทักษะในการจัดการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างทักษะวิชาการและสังคมให้กับเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวม 2) เด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมมีทักษะทางวิชาการและสังคมเพิ่มมากขึ้นหลังได้รับโปรแกรมและผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือร้อยละ 70

ABSTRACT

The objectives of this research were: 1) to study the effect of program development teachers' abilities to enhance academic skills and social skills of children with autism spectrum disorder in inclusive classes 2) to study the effect of the program on the academic skills and social skills development of children with autism spectrum disorder. The target groups used in this study were three teachers and three children with autism spectrum disorder. The research use the Single Subject Design (Multiple-Baseline Design across Individuals) Analysis of quantitative and qualitative data by means of averages, percentages, median ranges, and and descriptive statistics. The results of the study were as follow: 1) the teacher found that after training, using the program. Teachers have skills to manage the learning and teaching to enhance the academic and social skills of children with autism spectrum disorders. 2) After using the program found average score of the academic skills and social skills assessment form for three children with autism spectrum disorders pass the criteria (70%).

คำสำคัญ: เด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม ทักษะทางวิชาการและทักษะสังคม การเรียนรวม

Keywords: Children with autism spectrum disorders, Academic skills and social skills, Inclusive classes

* นักศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต จิตวิทยาการศึกษาและการให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จิตวิทยาการศึกษาและการให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

บทนำ

ในปัจจุบัน เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเข้าเรียนในรูปแบบการศึกษาในระบบมากขึ้น สถานศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน ได้จัดการศึกษาแบบเรียนรวม (Inclusive Education) โดยเปิดรับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติ ซึ่งถือเป็นการช่วยพัฒนาและฟื้นฟูศักยภาพของเด็กกลุ่มนี้ให้เติบโตไปเป็นกำลังในการพัฒนาประเทศชาติในอนาคต เด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมถือว่าเป็นกลุ่มเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษประเภทหนึ่งตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ ปัจจุบันพบว่าแนวโน้มของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมเพิ่มมากขึ้น จากข้อมูลสถิติขององค์การอนามัยโลกที่ได้ประมาณการเกี่ยวกับเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมทั่วโลก พบว่าจากเด็กจำนวน 160 คน จะมีเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมจำนวน 1 คน พบในเพศชายมากกว่าเพศหญิงที่อัตราส่วน 4-5:1 (World Health Organization, 2017) ในขณะที่เดียวกันสถิติภาวะออทิซึมสเปกตรัมของประเทศไทยก็มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน โดยจากผลการสำรวจอย่างเป็นทางการในปี พ.ศ. 2553 สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้รายงานความชุกของภาวะออทิซึมสเปกตรัมทั่วประเทศว่ามีอัตรา 4.64 : 10,000 คน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2555) และในปี พ.ศ. 2560 กรมสุขภาพจิตคาดการณ์ว่ามีเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในอัตรา 6 : 1,000 คน คิดเป็นร้อยละ 0.6 ซึ่งประมาณการคร่าวๆ ได้ว่า มีเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในประเทศไทยจำนวน 300,000 กว่าคน (กรมสุขภาพจิต, 2560)

เด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมจะมีความผิดปกติของระบบการทำงานของสมองบางส่วน ซึ่งส่งผลให้เกิดความบกพร่องทางทางด้านต่างๆ เช่น ความบกพร่องด้านพัฒนาการภาษา ด้านสังคมและการปฏิสัมพันธ์สัมพันธ์ทางวิธีการรักษาที่เหมาะสมคือ การบำบัดรักษาในด้านต่างๆ เข้าด้วยกันแบบบูรณาการ โดยดูที่ความบกพร่องและความต้องการจำเป็นพิเศษของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมแต่ละคน ซึ่งบางครั้งในการบำบัดรักษาอาจต้องใช้เข้าร่วมด้วยรวมไปถึงการใช้การฝึกสอนด้านการเรียนรู้ ในการพัฒนาทักษะที่จำเป็นด้านต่างๆ เช่น ทักษะด้านวิชาการและสังคม ซึ่งสามารถทำได้ผ่านกระบวนการการศึกษาแบบเรียนรวม (ทวิศักดิ์ สิริรัตนเรขา, 2560) การจัดการศึกษาแบบเรียนรวมส่งผลให้ผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ได้เรียนร่วมกับกลุ่มเพื่อนนักเรียนปกติ เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับกลุ่มเพื่อน เกิดการพัฒนาทักษะทั้งด้านทักษะทางวิชาการและสังคม มีการปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม ได้ดีกว่า เป็นการเตรียมความพร้อมในการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ สามารถดำรงชีวิตและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ตามศักยภาพที่ตนเองมีอยู่ อย่างไรก็ตามการศึกษาแบบเรียนรวมที่มีประสิทธิภาพจะต้องอาศัยการทำงานอย่างร่วมมือจากหลายปัจจัย ไม่ว่าจะเป็นตัวหลักสูตร ความพร้อมของโรงเรียน การให้การสนับสนุนของผู้บริหาร การให้ความร่วมมือของผู้ปกครอง ตัวของนักเรียนเอง รวมถึงความรู้ความสามารถและทักษะของครูผู้สอน ซึ่งครูผู้สอนจะต้องมีความเข้าใจในความต้องการจำเป็นพิเศษเฉพาะของนักเรียนแต่ละคน และมีความสามารถในการจัดการเรียนการสอนและกิจกรรมให้เหมาะสมกับความต้องการและระดับความสามารถของเด็กนักเรียนปกติและนักเรียนที่มีความพิการหรือมีความต้องการจำเป็นพิเศษ (กระทรวงศึกษาธิการ สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา, 2543) จากงานวิจัยของ คารณี อุทัยรัตนกิจและคณะ ได้ศึกษาการใช้โปรแกรมพัฒนาศักยภาพของครูผู้สอนในโรงเรียนเรียนรวม พบว่าครูที่ได้รับการพัฒนาด้วย โปรแกรมดังกล่าว สามารถจัดการเรียนการสอนให้กับเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมได้เป็นอย่างดี (คารณี และคณะ, 2546) รวมทั้งผลการวิจัยของ ปิยะวรรณ (2557) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสำเร็จของการบูรณาการนักเรียนที่มีภาวะออทิซึมในชั้นเรียนรวม พบว่า ครูผู้สอนเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญของการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของนักเรียนที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม บทบาทของครูนอกจากจัดการเรียนการสอนแล้วยังต้องเป็นผู้อำนวยความสะดวกในชั้นเรียนและเป็นตัวกลางระหว่างเด็ก ผู้ปกครองและโรงเรียนในด้านผู้ประสานความร่วมมือที่ดีอีกด้วย (ปิยะวรรณ, 2557)

ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาความสามารถครูผู้สอนในโรงเรียนเรียนรวม เพราะเมื่อครูผู้สอนมีความสามารถ ย่อมส่งผลต่อนักเรียนที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในการปรับตัวให้เข้ากับบริบทโลกและการศึกษาที่มีการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 ได้อย่างแท้จริง ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบ โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคม ให้ครูมีความรู้ความเข้าใจและกลไกการเรียนรู้ของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างทักษะทางวิชาการและสังคมได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการใช้โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคมต่อครูผู้สอน
2. เพื่อศึกษาผลการใช้โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคมต่อเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม

วิธีการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย

1. ครูที่ทำหน้าที่ดูแลเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ขอนแก่น ฝ่ายประถมศึกษา (มอดินแดง) จำนวน 3 คน
2. คนเด็กลงเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3) ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น ฝ่ายประถมศึกษา (มอดินแดง) ที่ได้รับการวินิจฉัยโรคจากแพทย์ว่ามีภาวะออทิซึมสเปกตรัม จำนวน 3 คน โดยทำการเลือกแบบเจาะจง

ตัวแปรในการวิจัย

1. ตัวแปรต้น ได้แก่
โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคม
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
  - 2.1 ความสามารถของครูผู้สอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เสริมสร้างทักษะทางวิชาการและสังคมให้แก่เด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวม
  - 2.2 ทักษะทางวิชาการและสังคมของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งเป็นการเก็บข้อมูลออกเป็น 2 ส่วนคือ 1) ข้อมูลของครูผู้สอน ผู้วิจัยใช้วิธีการนิเทศครูผู้สอนในระหว่างการใช้โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคม และ 2) ข้อมูลของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม ผู้วิจัยเลือกใช้วิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) รูปแบบหลายเส้นฐานข้ามบุคคล (Multiple-Baseline Design across Individuals) รูปแบบ A-B (ผดุง, 2546) ในการเก็บข้อมูลของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม ซึ่งรูปแบบหลายเส้นฐานข้ามบุคคลเป็นวิธีการวัดพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างหลายคน จากนั้นทำการทดลองทีละคนในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน ข้อมูลที่เก็บรวบรวมมี 2

ระยะ คือ 1)ระยะก่อนใช้วิธีการจัดกระทำ (A) หมายถึง ข้อมูลในระยะเสถียร (Baseline) ช่วงที่ยังไม่มีการใช้โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคม และ 2)ระยะการจัดกระทำ (B) หมายถึง ระยะทดลอง (Treatment) มีการใช้โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคม เป็นขั้นตอนการฝึกอบรมครูผู้สอนในชั้นเรียนรวม ให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกลไกการเรียนรู้ของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เสริมสร้างทักษะทางวิชาการและสังคมให้แก่เด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมโดยแบ่งออกเป็น 2 โมดูลได้แก่ 1)การสร้างความรู้ความเข้าใจและกลไกการเรียนรู้ของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมและกลไกการเรียนรู้ให้กับครูผู้สอน และ 2) การสอนทักษะทางวิชาการและสังคม เป็นการสอนทักษะทางวิชาการและสังคม ประกอบไปด้วยประกอบด้วย 3 กิจกรรม คือ 1)อารมณ์ทางสังคม(Social Emotion) ประกอบไปด้วยอารมณ์ ดีใจ เสียใจ และ โกรธ 2) เพื่อน (Friends) ประกอบไปด้วย การแบ่งปันเพื่อน (Sharing with Friends) และเพื่อนช่วยเรียน (Peer Tutoring) 3) การเชื่อมโยงการเปลี่ยนผ่าน (Transition Plan) เปลี่ยนกิจกรรมจากกิจกรรมหนึ่งสู่อีกกิจกรรมหนึ่ง ประกอบไปด้วยการเปลี่ยนวิชา เปลี่ยนเวลา เปลี่ยนครูและเปลี่ยนสถานที่

2) แบบนิเทศการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนในชั้นเรียนรวม เป็นเครื่องมือที่ใช้ประเมินความสามารถและทักษะของครูผู้สอนในการจัดการเรียนการสอนที่เสริมสร้างทักษะทางวิชาการและสังคมให้แก่เด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม ประกอบด้วย 1) แบบนิเทศการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนในชั้นเรียนรวมซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้านย่อยได้แก่ 1.ด้านการวางแผนและการออกแบบการเรียนรู้ 2.ด้านการดำเนินการจัดการเรียนรู้ 3.ด้านคุณลักษณะของการเป็นครู และ 4.ด้านการสะท้อนผลการจัดการเรียนการสอน และ 2) แบบสังเกตการสอนซึ่งเป็นแบบการสังเกตการเรียนการสอนของครูผู้สอนในชั้นเรียนรวม

3) แบบประเมินทักษะทางวิชาการและสังคมในเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม เป็นเครื่องมือที่ใช้ประเมินทักษะทางวิชาการและสังคมของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม ประกอบด้วย 1) แบบประเมินทักษะทางวิชาการและสังคม 2) แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ซึ่งเป็นแบบการสังเกตพฤติกรรมของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมขณะได้รับโปรแกรมในชั้นเรียนรวม

โดยเมื่อดังกล่าวได้รับการแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ด้านภาษา ด้านความเหมาะสมของกิจกรรมและเวลาที่ใช่ว่ามีความสอดคล้องเหมาะสมและมีความครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยหรือไม่ และดำเนินการตรวจหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence: IOC ผลการตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้องในครั้งนี้พบว่าข้อคำถามทุกข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ในช่วงระหว่าง 0.8 – 1 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.50 แสดงว่ามีความสอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์สามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการวิจัยผู้วิจัยได้แบ่งการเก็บข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) การเก็บข้อมูลของครูผู้สอน ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลของครูผู้สอน 3 คน ผู้วิจัยใช้วิธีการนิเทศครูผู้สอนในระหว่างการใช้โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคม โดยใช้แบบนิเทศการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนในชั้นเรียนรวม ซึ่งประกอบด้วย 1) แบบ

นิเทศการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนในชั้นเรียนรวม 2) แบบสังเกตการสอน โดยผู้วิจัยทำการนิเทศครูผู้สอนคนละ 2 ครั้ง โดยครูคนที่ 1 ทำการนิเทศในสัปดาห์ที่ 2 และสัปดาห์ที่ 6 ครูคนที่ 2 ทำการนิเทศในสัปดาห์ที่ 3 และสัปดาห์ที่ 6 ครูคนที่ 3 ทำการนิเทศในสัปดาห์ที่ 4 และสัปดาห์ที่ 6 รวมเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 6 ครั้ง

2) การเก็บข้อมูลของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม 3 ราย ก่อนการใช้โปรแกรม เพื่อใช้เป็นข้อมูลในระยฐานของการทดลอง (Baseline) โดยใช้แบบประเมินทักษะทางวิชาการและสังคมในเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม ซึ่งประกอบด้วย 1) แบบประเมินทักษะทางวิชาการและสังคม 2) แบบสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียน โดยเด็กคนที่ 1 เก็บข้อมูลในช่วงสัปดาห์ที่ 1 จำนวน 5 ครั้ง จนกระทั่งได้ข้อมูลคงที่ของทักษะทางวิชาการและสังคมของเด็กคนที่ 1 เด็กคนที่ 2 เก็บข้อมูลในช่วงสัปดาห์ที่ 1-2 จำนวน 10 ครั้ง จนกระทั่งได้ข้อมูลคงที่ของทักษะทางวิชาการและสังคมของเด็กคนที่ 2 เด็กคนที่ 3 เก็บข้อมูลในช่วงสัปดาห์ที่ 1-3 จำนวน 15 ครั้ง จนกระทั่งได้ข้อมูลคงที่ของทักษะทางวิชาการและสังคมของเด็กคนที่ 3 รวมเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 30 ครั้ง ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมระหว่างได้รับ โปรแกรม เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการจัดการกระทำ (Treatment) โดยใช้แบบประเมินทักษะทางวิชาการและสังคมในเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม ซึ่งประกอบด้วย 1) แบบประเมินทักษะทางวิชาการและสังคม 2) แบบสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียน โดยเด็กคนที่ 1 เก็บข้อมูลในช่วงสัปดาห์ที่ 2-6 จำนวน 25 ครั้ง รวมเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 60 ครั้ง

การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น ข้อมูลเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพ ข้อมูลเชิงปริมาณใช้สถิติพื้นฐาน คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าพิสัย และค่ามัธยฐาน โดยนำคะแนนที่ได้จากแบบนิเทศการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนในชั้นเรียนรวม มาหาค่าเฉลี่ยเพื่อทราบผลคะแนนการพัฒนาความสามารถของครูผู้สอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนรวม และนำคะแนนที่ได้จากและแบบประเมินทักษะทางวิชาการและสังคมในเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในระยฐาน (Baseline) และในระยฐานการกระทำ (Treatment) มาหาค่าเฉลี่ยและเปรียบเทียบเพื่อทราบผลการพัฒนาของทักษะทางวิชาการและสังคมของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม ข้อมูลเชิงคุณภาพได้จาก 1) แบบสังเกตการสอน 2) แบบสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียน และ 3) จากแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) โดยผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์และใช้การบรรยายเชิงพรรณนา

สถานที่และระยะเวลาในการทดลอง

โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัย ขอนแก่น ฝ่ายประถมศึกษา (มอดินแดง) จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1/2561

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

1. ผลการใช้โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคมต่อครูผู้สอน จากแบบนิเทศการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนในชั้นเรียนรวมพบค่าเฉลี่ยด้านการวางแผนและการออกแบบการเรียนรู้ ด้านการดำเนินการจัดการเรียนรู้ ด้านคุณลักษณะของการเป็นครู และด้านการสะท้อนผลการจัดการเรียนการสอน ของครูทั้ง 3 คน ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยร้อยละของการนิเทศครูผู้สอนทั้ง 3 คน

แสดงค่าเฉลี่ยร้อยละของการนิเทศครูผู้สอนทั้ง 3 คน		ครูคนที่ 1	ครูคนที่ 2	ครูคนที่ 3
1	ด้านการวางแผนและการออกแบบการเรียนรู้	82.50	77.50	72.50
2	ด้านการดำเนินการจัดการเรียนรู้	95.00	87.50	82.50
3	ด้านคุณลักษณะของการเป็นครู	92.50	95.00	90.00
4	ด้านการสะท้อนผลการจัดการเรียนการสอน	75.00	72.50	72.50

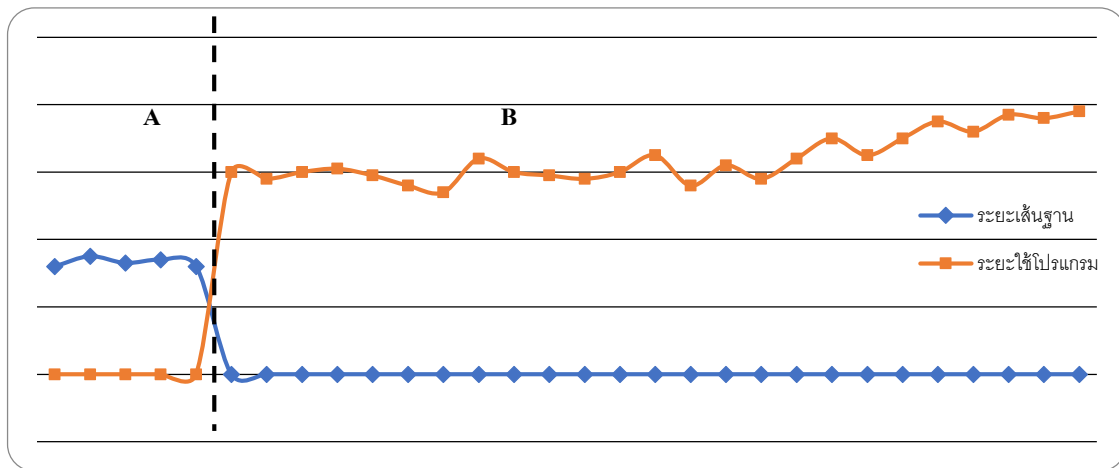
จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่า ด้านการวางแผนและการออกแบบการเรียนรู้ ด้านการดำเนินการจัดการเรียนรู้ ด้านคุณลักษณะของการเป็นครู และด้านการสะท้อนผลการจัดการเรียนการสอน ครูทั้ง 3 คน มีค่าเฉลี่ยผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 จากข้อมูลข้างต้น พบว่าครูทั้ง 3 คนสามารถวางแผนและออกแบบการเรียนการสอนโดยประยุกต์ใช้โปรแกรมให้เข้ากับบริบทของวิชาที่ตนเองสอนได้เป็นอย่างดี มีการปรับใช้สถานการณ์ทั่วไปในห้องเรียนในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะทางวิชาการและสังคม ให้กับเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมได้ สามารถวิเคราะห์ จัดการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนได้ และเสนอแนะแนวทางในการป้องกันและจัดการกับปัญหาครั้งต่อไป

2 ผลการใช้โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคมต่อเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม โดยผู้วิจัยได้ทำการใช้โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคม และใช้แบบประเมินทักษะทางวิชาการและสังคมในเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในการวัดผล ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ระยะคือ 1)ระยะเส้นฐาน (Baseline) และ 2)ระยะใช้โปรแกรม (Treatment) โดยผู้วิจัยได้ทำการใช้โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคมต่อเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลประกอบไปด้วย 1)แบบประเมินความก้าวหน้าทักษะทางวิชาการและสังคมของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม และ 2)แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ซึ่งเป็นแบบสังเกตที่ผู้วิจัยใช้บันทึกพฤติกรรมของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในขณะที่ครูจัดการเรียนการสอน

ตารางที่ 2 ค่ามัธยฐาน ค่าเฉลี่ย พิสัย และคะแนนต่ำสุด-สูงสุด ในระยะเส้นฐานและระยะใช้โปรแกรม ของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมคนที่ 1

ร้อยละของค่าคะแนนทักษะทางวิชาการและสังคมของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม คนที่ 1								
คนที่ 1	ระยะเส้นฐาน				ระยะใช้โปรแกรม			
	มัธยฐาน	ค่าเฉลี่ย	พิสัย	สูงสุด-ต่ำสุด	มัธยฐาน	ค่าเฉลี่ย	พิสัย	สูงสุด-ต่ำสุด
	41.25	41.50	3.75	40.00-43.75	76.25	79.85	30.00	67.50-97.50

จากข้อมูลตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่าเมื่อเปรียบเทียบข้อมูลจากระยะเส้นฐานและระยะใช้โปรแกรมจะเห็นได้ว่า เด็กคนที่ 1 มีค่าคะแนนทักษะทางวิชาการและสังคมในระยะการใช้โปรแกรมสูงกว่าระยะเส้นฐาน จากการสังเกตพฤติกรรมนักเรียน พบว่าเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมคนที่ 1 มีทักษะทางวิชาการและสังคมเพิ่มมากขึ้น โดยเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมสามารถอ่านใจทศคณิตศาสตร์ได้ มีความใจที่เป็นและสามารถคิดคำนวณได้อย่างถูกต้อง รู้จักแสดงสีหน้าและท่าทางที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ สามารถขอความช่วยเหลือจากเพื่อนได้และเรียนรู้ที่จะให้การช่วยเหลือเพื่อนในชั้นเรียน มีการเตรียมความพร้อมในการเปลี่ยนผ่านชั้นเรียน โดยมีการจัดเตรียมอุปกรณ์สำหรับการเรียนวิชาถัดไป รู้จักครูผู้สอนและสถานที่เรียนวิชาถัดไป และใช้เวลาในการทำธุระส่วนตัวก่อนไปเรียนวิชาถัดไปได้อย่างเหมาะสม จากข้อมูลดังกล่าว สามารถสรุปเป็นกราฟเส้นได้ดังรูปภาพที่ 1

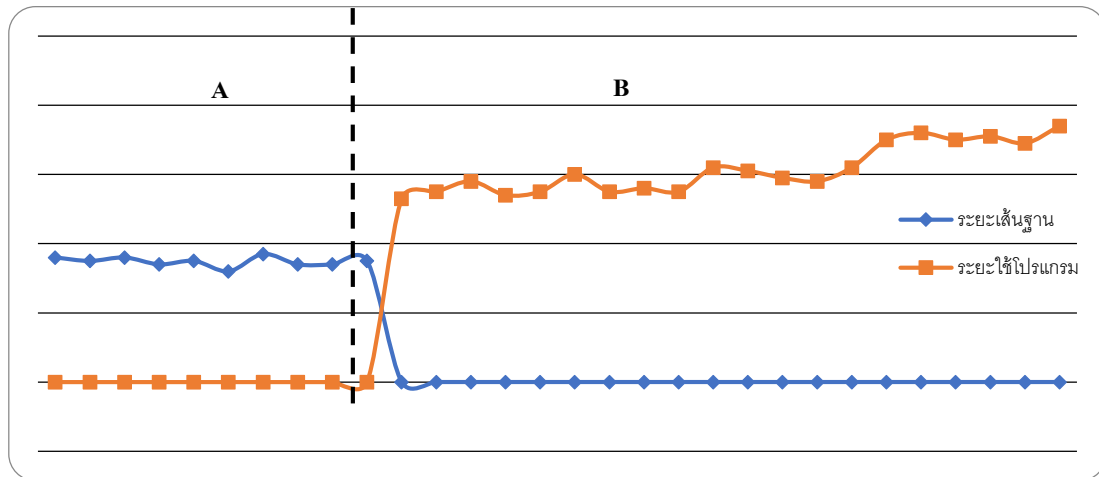
ภาพที่ 1 ร้อยละของค่าคะแนนทักษะทางวิชาการและสังคมของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม คนที่ 1 คนในระยะเส้นฐานและระยะใช้โปรแกรม

ตารางที่ 3 ค่ามัธยฐาน ค่าเฉลี่ย พิสัย และคะแนนต่ำสุด-สูงสุด ในระยะเส้นฐานและระยะใช้โปรแกรม ของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมคนที่ 2

ร้อยละของค่าคะแนนทักษะทางวิชาการและสังคมของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม คนที่ 2								
คนที่ 2	ระยะเส้นฐาน			ระยะใช้โปรแกรม				
	มัธยฐาน	ค่าเฉลี่ย	พิสัย	สูงสุด-ต่ำสุด	มัธยฐาน	ค่าเฉลี่ย	พิสัย	สูงสุด-ต่ำสุด
	43.75	43.50	6.50	40.00-46.50	74.37	76.81	26.25	66.25-92.50

จากข้อมูลตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่า เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลจากระยะเส้นฐานและระยะใช้โปรแกรมจะเห็นได้ว่า จะเห็นได้ว่า เด็กคนที่ 2 มีค่าคะแนนทักษะทางวิชาการและสังคมในระยะการใช้โปรแกรมสูงกว่าระยะเส้นฐาน จากการสังเกตพฤติกรรมนักเรียน พบว่าเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมคนที่ 2 มีทักษะทางวิชาการและสังคมเพิ่มมากขึ้น โดยเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมสามารถอ่านหนังสือตามที่กำหนดให้ได้ สามารถจับใจความสิ่งที่อ่านหรือฟังได้ เขียนตามคำบอกได้อย่างถูกต้อง รู้จักแสดงสีหน้าและท่าทางที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ สามารถขอความช่วยเหลือจากเพื่อน

ได้และเรียนรู้ที่จะให้ความช่วยเหลือเพื่อนในชั้นเรียน มีการเตรียมความพร้อมในการเปลี่ยนผ่านชั้นเรียน โดยการเตรียมอุปกรณ์ขึ้นมาวางไว้บนโต๊ะ รู้จักครูผู้สอนและสถานที่เรียนวิชาถัดไป และใช้เวลาในการทำธุระส่วนตัวก่อนไปเรียนวิชาถัดไปได้อย่างเหมาะสม จากข้อมูลดังกล่าว สามารถสรุปเป็นกราฟเส้นได้ดังรูปภาพที่ 2

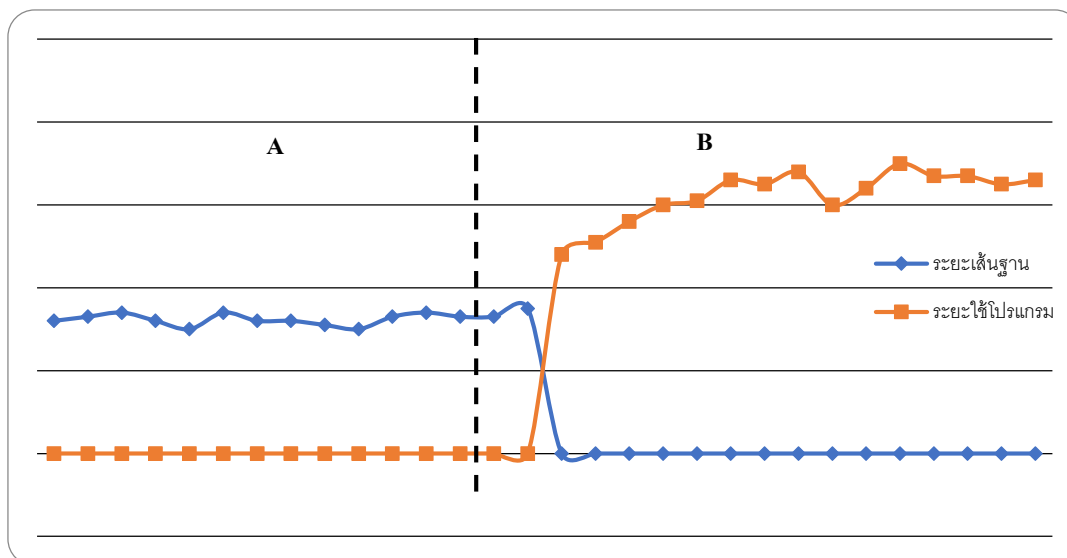
ภาพที่ 2 ร้อยละของค่าคะแนนทักษะทางวิชาการและสังคมของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม คนที่ 2 คนในระยะเส้นฐานและระยะใช้โปรแกรม

ตารางที่ 4 ค่ามัธยฐาน ค่าเฉลี่ย พิสัย และคะแนนต่ำสุด-สูงสุด ในระยะเส้นฐานและระยะใช้โปรแกรม ของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมคนที่ 3

ร้อยละของค่าคะแนนทักษะทางวิชาการและสังคมของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม คนที่ 3								
คนที่ 3	ระยะเส้นฐาน			ระยะใช้โปรแกรม				
	มัธยฐาน	ค่าเฉลี่ย	พิสัย	สูงสุด-ต่ำสุด	มัธยฐาน	ค่าเฉลี่ย	พิสัย	สูงสุด-ต่ำสุด
	41.25	40.66	6.25	37.50-43.75	81.25	77.83	27.50	60.00-87.50

จากข้อมูลตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่า เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลจากระยะเส้นฐานและระยะใช้โปรแกรมจะเห็นได้ว่า จะเห็นได้ว่า เด็กคนที่ 3 มีค่าคะแนนทักษะทางวิชาการและสังคมในระยะการใช้โปรแกรมสูงกว่าระยะเส้นฐาน จากการสังเกตพฤติกรรมนักเรียน พบว่าเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมคนที่ 3 สามารถออกเสียงคำศัพท์ 1-2 พยางค์เป็นภาษาอังกฤษได้ สามารถเขียนตามรอยประคำศัพท์ภาษาอังกฤษ (ศัพท์ที่เกี่ยวกับตัวเลขและคำศัพท์ทั่วไป) รู้จักกล่าวทักทายและการขอบคุณเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษแบบง่าย มีการแสดงออกทางอารมณ์ทางสังคมที่เหมาะสม แสดงสีหน้าและท่าทางที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ สามารถขอความช่วยเหลือจากเพื่อนได้และเรียนรู้ที่ขอบคุณเพื่อนที่ให้การช่วยเหลือตน รับรู้การเปลี่ยนผ่านในชั้นเรียนคือรู้ว่าคาบถัดไปต้องเรียนวิชาอะไร และใช้เวลาในการทำธุระส่วนตัวก่อนไปเรียนวิชาถัดไปได้อย่างเหมาะสม จากข้อมูลดังกล่าว สามารถสรุปเป็นกราฟเส้นได้ดังรูปภาพที่ 3

ภาพที่ 3 ร้อยละของค่าคะแนนทักษะทางวิชาการและสังคมของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม คนที่ 3 คนในระยะเส้นฐานและระยะใช้โปรแกรม

อภิปรายและสรุปผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1. เพื่อศึกษาผลการใช้โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคมต่อครูผู้สอน และ 2. เพื่อศึกษาผลการใช้โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคมต่อเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลได้ตามวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1) ผลการใช้โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคมต่อครูผู้สอน พบว่าโปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคมช่วยเพิ่มความสามารถของครูผู้สอนในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนรวม ดังนี้ จากแบบนิเทศการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนในชั้นเรียนรวม พบว่าด้านการวางแผนและการออกแบบการเรียนรู้ ครูคนที่ 1 มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 82.50 ครูคนที่ 2 มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 77.50 และครูคนที่ 3 มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 72.50 ซึ่งจะเห็นได้ว่าครูทั้ง 3 คนมีค่าเฉลี่ยผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ด้านการดำเนินการจัดการเรียนรู้ ครูคนที่ 1 มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 95 ครูคนที่ 2 มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 87.50 และครูคนที่ 3 มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 82.50 ซึ่งจะเห็นได้ว่าครูทั้ง 3 คนมีค่าเฉลี่ยผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ด้านคุณลักษณะของการเป็นครู ครูคนที่ 1 มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 92.50 ครูคนที่ 2 มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 95 และครูคนที่ 3 มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 90 ซึ่งจะเห็นได้ว่าครูทั้ง 3 คนมีค่าเฉลี่ยผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ด้านการสะท้อนผลการจัดการเรียนการสอน ครูคนที่ 1 มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75 ครูคนที่ 2 มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 72.5 และครูคนที่ 3 มีค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 72.5 ซึ่งจะเห็นได้ว่าครูทั้ง 3 คนมีค่าเฉลี่ยผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 จากแบบสังเกตการณ์สอนพบว่าครูผู้สอนทั้ง 3 คนสามารถวางแผนและออกแบบการเรียนการสอน โดยประยุกต์ใช้โปรแกรมให้เข้ากับบริบทของวิชาที่ตนเองสอนได้เป็นอย่างดี มีการปรับใช้สถานการณ์ทั่วไปในห้องเรียนในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะทางวิชาการและสังคม ให้กับเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมได้ สามารถวิเคราะห์ จัดการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนได้ และเสนอแนะแนวทางในการป้องกันและจัดกับปัญหาครั้งต่อไป

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คารณิ และคณะ (2546) ที่ได้ศึกษาการใช้โปรแกรมพัฒนาศักยภาพของครูผู้สอนในโรงเรียนเรียนรวม โดยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพของครูผู้สอนในโรงเรียนเรียนรวม โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่องการจัดการเรียนรวมในโรงเรียนและการพัฒนาของครูเพื่อการเรียนสูงสุดของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่าครูที่ได้รับการพัฒนาด้วยโปรแกรมดังกล่าว สามารถจัดการเรียนการสอนให้กับเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมได้เป็นอย่างดี และการศึกษาของ วิไลดา และคณะ (2556) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการผลของการใช้โปรแกรมพัฒนาครูด้านการศึกษาพิเศษในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ผลการศึกษาพบว่าหลังได้รับโปรแกรมครูมีความสามารถในการดูแลและให้การช่วยเหลือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

2) ผลการใช้โปรแกรมเสริมสร้างความสามารถครูผู้สอนเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมในชั้นเรียนรวมให้มีทักษะทางวิชาการและสังคมต่อเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมพบว่าโปรแกรม ช่วยเพิ่มทักษะทางวิชาการและสังคมของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม ดังนี้ จากแบบประเมินความก้าวหน้าทักษะทางวิชาการและสังคมของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมพบว่า เด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมคนที่ 1 มีค่าคะแนนทักษะทางวิชาการและสังคมในระยะเส้นฐานมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 41.50 และระยะใช้โปรแกรมมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 79.85 เด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมคนที่ 2 มีค่าคะแนนทักษะทางวิชาการและสังคมในระยะเส้นฐานมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 43.50 และระยะใช้โปรแกรมมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 76.81 เด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมคนที่ 3 มีค่าคะแนนทักษะทางวิชาการและสังคมในระยะเส้นฐานมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 40.66 และระยะใช้โปรแกรมมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 77.83 ซึ่งจะเห็นได้ว่าเด็กทั้ง 3 คนมีค่าเฉลี่ยทักษะทางวิชาการและสังคมในระยะใช้โปรแกรมเพิ่มมากขึ้นและผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 จากการสังเกตพฤติกรรมชั้นเรียน พบว่าเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมทั้ง 3 คน ได้รับการพัฒนาทักษะทางวิชาการและสังคม กล่าวคือ มีการฝึกการอ่านออกเสียง การคิดคำนวณ และการเขียนที่สอดคล้องกับวิชาที่เรียน ได้เรียนรู้วิธีการแสดงออกทางอารมณ์ทางสีหน้าที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ เรียนรู้วิธีการขอความช่วยเหลือ และการกล่าวขอบคุณผู้ที่ให้การช่วยเหลือตน รวมทั้งได้เรียนรู้ที่จะให้ความช่วยเหลือผู้อื่น อีกทั้งมีการเตรียมพร้อมการเปลี่ยนผ่านในชั้นเรียน ทั้งการเปลี่ยนวิชา เปลี่ยนสถานที่ และเปลี่ยนครูผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐวัฒน์ (2554) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการใช้โปรแกรมส่งเสริมทักษะทางสังคม เพื่อฝึกทักษะทางสังคมให้แก่ผู้ป่วยที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมของโรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์ ที่มีอายุ 10-16 ปี เรียนร่วมกับเด็กในโรงเรียนปกติ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมทักษะทางสังคม มีทักษะทางสังคมดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ และการศึกษาของ วุฒิชัย (2556) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้บัตรคำร่วมกับสถานการณ์จำลองในการฝึกทักษะทางสังคมของเด็กที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัม ที่มีอายุ 12-16 ปี ของโรงเรียนมหารมณพาราม ผลการศึกษาพบว่าหลังได้รับการสอน โดยใช้บัตรพลังและสถานการณ์จำลอง เด็กนักเรียนที่มีภาวะออทิซึมสเปกตรัมมีทักษะทางสังคมที่สูงขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผศ. ดร.ปิยะวรรณ ศรีสุรภัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำแนะนำและให้ความช่วยเหลือในทุกขั้นตอนของการทำวิทยานิพนธ์ ขอขอบพระคุณดร.ธีรากร มณีรัตน์ ผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาและให้ข้อเสนอแนะในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ขอขอบพระคุณ รศ.ดร. สุวี ฤกษ์จรรย์ ที่ได้กรุณาเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ขอขอบพระคุณ ผศ. อารี พาวัฒนา อาจารย์พรหมณี หาญหัก และดร.ธีรากร มณีรัตน์ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ ขอขอบพระคุณผู้บริหาร คณะครูเจ้าหน้าที่ และขอขอบใจ

นักเรียนกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น ฝ่ายประถมศึกษา (มอดินแดง) และฝ่ายการศึกษาพิเศษ (ศูนย์วิจัยอดีตติง) ที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

เอกสารอ้างอิง

กรมสุขภาพจิต. (2560). บทความเรื่อง เร่งวิจัย “ซิน” ต้นเหตุโรคออทิสติก. สืบค้นเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2561 จาก <https://www.dmh.go.th/news-dmh/view.asp?id=26705>.

กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานพิเศษและพัฒนามาตรฐานการศึกษา. (2543). แนวทางการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.

ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา. (2560). ความบกพร่องทางสติปัญญา. สืบค้นเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2561 จาก <http://www.happyhomeclinic.com/sp05-intellectual-disability.html>.

ดารณี อุทัยรัตนกิจและคณะ. (2546). การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนและการพัฒนาของครูเพื่อการเรียนรู้สูงสุดของนักเรียน. รายงานการวิจัย. สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

ฉัฐวัฒน์ งามสมุทร. (2554). ประสิทธิภาพของการใช้โปรแกรมส่งเสริมทักษะทางสังคมของโรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์ เพื่อฝึกทักษะทางสังคมสำหรับผู้ป่วยออทิสติก. วารสารโรงพยาบาลศรีธัญญา, 12(1), 9-21.

ปิยะวรรณ ศรีสุรักษ์(2557) ความสำเร็จของการบูรณาการนักเรียนที่มีภาวะออทิสซึมในชั้นเรียนรวม. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต การศึกษาพิเศษ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่สซี. นิวซีแลนด์.

ผดุง อารยะวิญญู. (2546). การวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design). (เอกสารประกอบการสอน). กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.

วิไลดา โพธิ์เงินและไพฑูรย์ โพธิ์สาร. (2556). การศึกษาความสามารถในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ของครูสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิเศษเน้นการเรียนรู้ด้วยตนเอง กับการนิเทศแบบมีส่วนร่วม. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา. วารสารบัณฑิตวิทยาลัย พิษณุพรรณ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 8(1), 128-135.

วุฒิชัย ใจนะภา. (2556). การฝึกทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกโดยใช้บัตรพลังร่วมกับสถานการณ์จำลอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. (2555). รายงานผลล่วงหน้า สำมะโนประชากรและเคหะ พ.ศ. 2553. กรุงเทพฯ: สำนักงานสถิติแห่งชาติ.

World Health Organization (2017). Autism spectrum disorders. Retrieved February 6, 2018 from

<http://www.who.int/mediacentre/factsheets/autism-spectrum-disorders/en/>.